

MÚSICA

L'Orfeó omple el Conservatori

Lluïda cloenda de la Temporada Mestre Blanch, amb «La Creació», de Haydn

JOSEP ROJAS

Un centenar de cantants i una quarantena d'instrumentistes van pujar a l'escenari del Conservatori

ORIOL PÉREZ
Manresa

El teatre Conservatori de Manresa va acollir, dissabte a la nit, el darrer dels concerts de la XXVII Temporada Mestre Blanch, que impulsa l'Orfeó Manresà. Amb un teatre gairebé ple de gom a gom, el reclam de la producció de l'oratori *Die Schöpfung* (1798), de Franz Joseph Haydn (1732-1809), amb text del baró Gottfried van Swieten, que va adaptar a la llengua alemanya *El Paradís Perdut* de John Milton, va despertar el comprensible interès dels melòmans per poder escoltar aquesta producció simfonico-coral. El cor de l'Orfeó Manresà, que dirigeix Lluís Arguijo, la coral Canigó de Vic (direcció de Xavier Solà) i la coral Regina de Manlleu (direcció Jordi Lluch) van constituir les forces corals, que van tenir el suport orquestral de l'Orquestra de Cambra de Vic, sota la direcció de Jordi Mora. La soprano de Cabrianes Glòria Comallonga, el tenor Esteban Manzanao i el baix Toni Marsol van ser la resta d'elements per a un concert que presentava a dalt de l'escenari un meravellós aspecte, amb un cor de més de cent cantaires i una orquestra amb

una quarantena d'intèrprets.

Dividit en tres parts, aquest oratori haydní narra la creació del món en sis dies (com tots sabem, el bon Déu es va apropiat el setè dia per al merescut descans després d'aquesta immensa labor), a través de les veus dels àngels Gabriel, Uriel i Rafael, encarnades per cadascun dels tres solistes.

Els cors, per la seva banda, s'alcen com una al·legoria simbòlica dels cors celestials i lloen, a la fi de cada dia, la bellesa de la creació divina.

Altament apreciat des de la seva estrena a Viena, el 29 d'abril del 1798, en els cercles musicals de la capital austríaca, la bellesa de l'obra haydniana va ser, certa-

ment, el més recíbit de la nit, juntament amb el colossal esforç realitzat per tots els intèrprets. Amb una concepció més escultòrica que no dramàtica i narrativa, el discurs de Jordi Mora va refusar qualsevol concessió a l'històricisme per adoptar, en ocasions, uns *tempi* d'allò més lents (en especial a les àries), que són els que van portar a una durada de l'obra una mica més llarga de l'habitual. Des de la representació del caos, que obre l'oratori, fins al meravellós cor final, constituït com un sincer homenatge de Haydn als cors dels oratoris de Georg Friedrich Händel i que va conèixer en la seva estada a Londres, el públic va poder seguir la trama del text alemany a través d'una bella traducció al català del poeta terrassenc Feliu Formosa.

A la fi, aplaudiments calorosos per a un concert que posava punt final a una Temporada Mestre Blanch que s'ha configurat sobre la base de dues produccions de l'Orfeó Manresà (*El llegat del Renaixement* i *Die Schöpfung*), tres concerts familiars (*L'òpera dels tres porquets*, *Ecòs del silenci* i *Un instrument anomenat orquestra*) i dos espectacles operístics.

JOSEP ROJAS

La soprano de Cabrianes Glòria Comallonga va ser una de les solistes